

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **Ing. J. N.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti ministryně žalovaného v řízeních o obnově řízení
vedených pod č. j. MPSV-2017/208236-513/2 a pod č. j. MPSV-2017/208228-421/2,

takto:

- I. Žaloba zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal soudní ochrany proti tvrzené nečinnosti ministryně práce a sociálních věcí (dále též „ministryně“) v řízeních o více souběžných žádostech žalobce o obnovu řízení.

2. V podané žalobě popsal žalobce průběh řízení, a sice, že dne 6. 3. 2018 podal rozklad proti usnesení ministryně ze dne 1. 2. 2018, č. j. MPSV-2017/208236-513/2, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 7. 9. 2017 do I. žádosti o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím ministryně žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. 2015/74214-51 (jeho předmětem byla rovněž obnova řízení), z důvodu, že podaná žádost je zjevně nepřipustná. Dne 3. 4. 2018 žalobce uplatnil žádost o opatření proti nečinnosti, ve věci nebylo doposud rozhodnuto. Dále žalobce uvedl, že dne 3. 4. 2018 podal i rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208228-421/2, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 7. 9. 2017 do V. žádosti o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. 2015/9330-421/1. Dne 3. 5. 2018 žalobce uplatnil žádost o opatření proti nečinnosti, ve věci nebylo doposud rozhodnuto.
3. Žalobce rovněž uvedl, že podal i další žádosti a to dne 21. 2. 2018 a dne 22. 2. 2018 o obnovu řízení do II. a III. žádosti o obnovu řízení a dne 5. 4. 2018 uplatnil žádost o opatření proti nečinnosti, o nichž žalovaný nerozhodl. V podáních ze dne 9. 6. 2017 a ze dne 12. 6. 2017 namítal pochybení žalovaného v řízení o I. žádosti o obnovu řízení. Žalovaný na tato podání reagoval tak, že se jedná o právně irelevantní podněty a v řízení o I. žádosti o obnovu řízení neshledal žádná pochybení. Následně žalobce několikrát požadoval přiměřené poučení a vysvětlení, proč žalovaný nereaguje na jeho podněty a jaké argumenty jej vedly k označení irelevantnosti podání žalobce. V podání ze dne 9. 10. 2017 žalobce žádal o navrácení v předešlý stav podle § 41 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), neboť žalovaný považoval podaný rozklad do III. žádosti o obnovu řízení za podaný po marném uplynutí lhůty. Dne 3. 4. 2018 žalobce podáním upozornil ministryni na pochybení a dne 3. 5. 2018 toto upozornění marně urgoval. Také dalším podáním ze dne 26. 9. 2017 žádal o přiměřené poučení a požadoval postup podle § 80 správního řádu.
4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Předně konstatoval, že žalobce opakovaně během let 2017 a 2018 ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání podal přes 70 žádostí o obnovu řízení do obnov řízení. Předcházela tomu skutečnost, že žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2015/62329-421/1 zamítl žádost žalobce o obnovu řízení do žádosti žalobce o povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobcem podaný rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministryně ze dne 26. 2. 2016, č. j. 2015/74214-51, k čemuž směřují následné žádosti žalobce o obnovu řízení.
5. K namítané nečinnosti žalovaný uvádí, že na základě rozkladu, který žalobce podal dne 6. 3. 2018 proti usnesení ministryně ze dne 1. 2. 2018, č. j. MPSV-2017/208236-513/2, bylo dne 13. 8. 2018 vydáno rozhodnutí pod č. j. MPSV-2018/47125-513/1. Tímto rozhodnutím ministryně rozklad zamítla. V řízení o rozkladu, který žalobce podal dne 3. 4. 2018 žalovanému ve věci řízení o V. žádosti o obnovu řízení, lze přisvědčit žalobci, že rozhodnutí o rozkladu žalovaný ke dni podání žaloby nevydal.
6. Žalovaný dále uvedl, že v ostatním se žalobce domáhal vydání rozhodnutí nikoli ve věci samé ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podáními ze dne 21. 2. 2018 a ze dne 22. 2. 2018 se žalobce domáhal obnovy řízení o žádosti o obnově řízení; nejedná se o rozhodnutí ve věci samé. Další žalobcova podání ze dne 9. 6. 2017 a ze dne 12. 6. 2017 byla žalovaným zohledněna v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017 pod č. j. MPSV-2017/110410-421. Usnesení o žádosti podle §

41 správního řádu není rozhodnutím ve věci. Žádné z celkem jedenácti podání, které dne 10. 10. 2017 žalovaný od žalobce k dané věci obdržel, nelze pokládat za žádost podle § 41 správního řádu. Žalobcem zasílané e-maily, které nebyly písemně potvrzeny podle § 37 odst. 4 správního řádu, nelze podle žalovaného pokládat za žádost o navrácení v předešlý stav. Tvzení žalobce, že podání bylo myšleno jako žádost podle § 41 správního řádu, se žalovanému jeví jako účelové, neboť jej žalobce uplatnil až poté, co mu byl zamítnut jím podaný rozklad pro opožděnost. Žalovaný žádné podání ze dne 26. 9. 2017 od žalobce neobdržel. Pokud má žalobce na mysli e-mail ze dne 21. 9. 2017, jehož obsahem byla žádost o obnovu řízení, bylo k tomuto podání vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/208228-421/1.

7. Žalovaný dne 11. 1. 2019 zaslal městskému soudu spolu se správním spisem rozhodnutí ze dne 10. 1. 2019, kterým ministryně pod č. j. MPSV-2018/66072-513/1 zamítla rozklad žalobce ze dne 3. 4. 2018.
8. U jednání, které se u Městského soudu v Praze konalo dne 23. srpna 2019, žalobce setrval na podané žalobě a důvodech v ní uvedených. Návrhy na obnovu původního řízení podával, protože nesouhlasí s hmotněprávní rovinou původního řízení o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, jehož závěry považuje za protiprávní. K dotazu soudu uvedl, že návrhy na doplnění dokazování by měl pouze do oblasti hmotněprávní a tyto s sebou nemá, ohledně nečinnosti žaloby návrhy na doplnění dokazování nemá. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby bez návrhů na doplnění dokazování.
9. Městský soud v Praze rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s. a věc posoudil takto:
10. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
11. Podle § 81 odst. 2 a 3 s. ř. s. *soud uloží žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, je-li žalobcův návrh na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu důvodný; jinak žalobu zamítne.*
12. Ze správního spisu vyplývají tyto skutečnosti:
13. Dne 1. 2. 2018 ministryně usnesením č. j. MPSV-2017/208236-513/2 zastavila řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 7. 9. 2017, neboť podanou žádost shledala zjevně právně nepřipustnou. Dne 6. 3. 2018 žalobce proti tomuto rozhodnutí podal rozklad, který ministryně zamítla rozhodnutím ze dne 13. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/47125-513/1; rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 8. 2018.
14. Dne 5. 3. 2018 žalovaný vydal rozhodnutí o obnově řízení, č. j. MPSV-2017/208228-421/2, kterým zamítl žádost žalobce o povolení obnovy řízení ze dne 7. 9. 2017 do rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. 2015/9330-421/1, jímž byl žalobce pravomocně ode dne 15. 12. 2014 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti. Dne 3. 4. 2018 žalobce proti tomuto rozhodnutí podal rozklad, který ministryně zamítla rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. MPSV-2018/66072-513/1; rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 1. 2019.
15. V podání ze dne 21. 2. 2018 žalobce žádal o obnovu řízení do žádosti o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017. V podání ze dne 22. 2. 2018 žádal o obnovu řízení do žádosti o obnovu

řízení ze dne 22. 5. 2017. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/110410-421 na straně 6 výslovně odkázalo na obsah podání žalobce ze dnů 9. 6. 2017 a 12. 6. 2017. Obsahem podání žalobce ze dne 9. 10. 2017 byla omluva za nedoručení e-mailů, nebyla v něm zmíněna žádost o zahájení správního řízení. V podání ze dne 26. 9. 2017 žalobce žádal o přiměřené poučení, rozhodnutí ve věci v něm nepožadoval.

16. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobce se podanou žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí: A) v řízení vedeném pod č. j. MPSV-2017/208236-513/2, v němž žalobce dne 6. 3. 2018 podal rozklad proti usnesení ministryně ze dne 1. 2. 2018, č. j. MPSV-2017/208236-513/2, a současně B) v řízení vedeném č. j. MPSV-2017/208228-421/2, v němž žalobce dne 3. 4. 2018 podal rozklad proti rozhodnutí o obnově řízení ze dne 5. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208228-421/2.
17. Soud se neztotožnil se žalobcem, že je třeba uložit žalovanému povinnost vydat v obou věcech rozhodnutí, neboť vycházel ze skutkového stavu ze správního spisu, jak je popsán shora, a shledal, že správní orgán vůči žalobci v uvedených věcech nečinným není.
18. Ve věci vedené pod č. j. MPSV-2017/208236-513/2 ministryně vydala dne 13. 8. 2018 rozhodnutí č. j. MPSV-2018/47125-513/1, kterým zamítla rozklad žalobce ze dne 6. 3. 2018.
19. Ve věci vedené pod č. j. MPSV-2017/208228-421/2 ministryně vydala dne 10. 1. 2019 rozhodnutí č. j. MPSV-2018/66072-513/1, kterým zamítla rozklad žalobce ze dne 3. 4. 2018.
20. Obě výše uvedená rozhodnutí jsou konečnými rozhodnutími, která jsou napadnutelná správními žalobami. Obě rozhodnutí byla žalobci doručena, o čemž svědčí žalovaným předložené doručky.
21. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
22. Z citovaného ustanovení vyplývá, že nečinnostní žalobu je možné podat pouze za účelem vydání rozhodnutí, a to rozhodnutí ve věci. Nelze se proto v tomto druhu žalobního řízení úspěšně domáhat vydání jakéhokoli procesního rozhodnutí, např. přiměřeného poučení či reakce na upozornění k tvrzenému pochybení, jak také požadoval žalobce. Na základě obsahu spisu soud dodává, že rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/110410-421 na straně 6, výslovně odkázalo na obsah podání žalobce ze dnů 9. 6. 2017 a 12. 6. 2017, tedy se jimi zabývalo. Obsahem podání žalobce ze dne 9. 10. 2017 byla omluva za nedoručení e-mailů, žádná tvrzená žádost v něm obsažena není. Správní spis neobsahuje žádné tvrzené podání žalobce ze dne 26. 9. 2017, v němž by žalobce žádal o rozhodnutí ve věci samé, žádá v něm pouze o přiměřené poučení, což není rozhodnutí ve věci samé.
23. Nezbytnou podmínkou pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 79 s. ř. s. je probíhající správní řízení. Pouze v rámci takového řízení lze uvažovat o povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci. V projednávané věci však již žádné správní řízení neprobíhá, neboť řízení byla pravomocně ukončena.

24. Pro úplnost soud dodává, že nečinnostní žalobou nelze ani po soudu požadovat, aby správnímu orgánu soud uložil povinnost provést důkazní prostředky či jiné úkony ve správním řízení. Soud může správnímu orgánu uložit, aby ukončil svou nečinnost. Uvedený názor se shoduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007-52 uvedl: „*Ve správním soudnictví se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze, jak připomněl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, www.nssoud.cz, stejně jako v řadě dalších rozhodnutí, dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Dovolání se ochrany u správního soudu je omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení však nikomu žalobní legitimace založena není a není založena ani pravomoc soudu rozhodovat v řízení proti jiné nečinnosti správního orgánu než proti takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení. V tomto směru je tedy určující, že pravomoc soudu k poskytnutí ochrany před nečinností správního orgánu vydáním rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. je dána jen tehdy, pokud je žalobou požadována ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán o věci samé nerozhodl, či nevydal osvědčení, přestože tak byl v souladu se zákonem povinen učinit.*“
25. Soud považuje za vhodné poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 30/2008-22, kde je uvedeno: „*Druhým výrokem stěžovatel požadoval, aby žalovaný zahájil řízení, které je možné zahájit jen z moci úřední, a proto je na základě výše uvedených úvah i tento výrok nepřipustný [...] Třetím výrokem se stěžovatel nepřipustně domáhal vydání rozhodnutí směřujícího k určitému výsledku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu slouží k odstranění jeho procesní nečinnosti, aby následně rozhodl o konkrétních právech a povinnostech účastníka řízení. Prostřednictvím žaloby proti nečinnosti se však stěžovatel nemůže u soudu domáhat vyslovení konkrétního výroku rozhodnutí.*“
26. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008-164, publ. pod č. 2181/2011 Sb. NSS) posouzení skutečnosti, zda je správní orgán nečinným, je otázkou důvodnosti žaloby a součástí rozhodnutí ve věci samé. Jelikož nebyla shledána nečinnost, městský soud žalobu pod výrokem I. podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
27. Judikatura zastává stanovisko, že odpadne-li po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu důvod jejího podání tím, že správní orgán ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí nebo osvědčení, v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007-76, a ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Ans 3/2012-31). Přitom předpokladem pro přiznání náhrady nákladů řízení je mj. důvodnost podané žaloby, tj. existence žaloby na ochranu proti nečinnosti, se kterou by žalobce byl úspěšný, pokud by došlo k jejímu zpětvzetí v důsledku vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení po podání žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ans 27/2010-105).

28. Jelikož žalobce setrval na podané žalobě, resp. ji zpět nevzal, ačkoli si musel být vědom vydaných rozhodnutí, rozhodl soud o nákladech řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl pod výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu